

ရွှေစာ:

မြသန္တာ

အတာမသိလိုက်တဲ့ဝေဒနာ

အတာမသိလိုက်တဲ့ ဝေဒနာ

နွေအတာ သင်္ကြန်နဲ့အတူ
ပိတောက်ဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲကို
တစ်စတစ်စ ခိုဝင်လာပြီး...
နှူးညှပ်သောတဲ့ လေပြည်က
အတိတ် ခေါင်းလောင်းသံကို လှုပ်ခတ်နေစေတယ်...
အိပ်မက်ဟောင်းတွေ ပြန်မက်လို့
အလွမ်းတေးတွေလည်း ပြန်ဆိုနေပြီ...
ကိုယ့်နှလုံးသားပေါ်က ချစ်သူပုံရိပ်ဟောင်း ကလည်း
ပြန်လည် ကခုန်နေလေပြီ...
အချစ် ပြန်လာခဲ့ပါလို့... တမ်းတ ရှာဖွေနေဆဲမှာ
သိကြားမင်း ကြိုဖို့ အလွမ်းပိတောက်တွေနဲ့ အတူ
ပိတောက်မေလေးလည်း...
ငါ့ရင်ထဲ ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့... မျှော်နေဆဲပါ...
ကိုယ့်ရင်ထဲက ထုတ်ယူသွားတဲ့ နှလုံးသားနဲ့အတူ
ပြန်လာခဲ့ပါ ချစ်သူရယ်...
အတာနဲ့အတူ ပြန်လာခဲ့ပါ...ချစ်သူရယ်...

အခန်း(၁)

ပိတောက်ပွင့်လွှာမိုး

အမှန်တကယ်ပင် ပိတောက်ကို မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးခဲ့။ ရုပ်ရှင်တွေ စာတွေ ထဲမှာ လှပသော ပိတောက်ကို မြင်ဖူးသော်လည်း အပြင်မှာ ပိတောက်ကို မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။

ပိတောက်က လှတယ်၊ မွှေးတယ်၊ ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်သိတဲ့ ပိတောက်က လှပါတယ်၊ မွှေးပါတယ်၊ ချစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ရက်စက်တယ်ဗျာ...

တောင်ပေါ်မှာ ပိတောက် လာပွင့်တယ်။ ပြီးတော့... တောင်ပေါ်မှာ မနေနိုင်လို့ ကျွန်တော့် အသည်းကို ယူဆောင် ထွက်ပြေးသွားပါလား ပိတောက်ရယ်...

ကျွန်တော်သိတဲ့ ပိတောက်က ရက်စက် စိမ်းကားလွန်းတဲ့ လူမလေး ပိတောက်ဝေတဲ့...

တွေ့ပါပြီ ပိတောက်... တောင်ပေါ်မြေမှာ ချယ်ရီတွေ ဝေနေအောင် ပွင့်ခဲ့တယ်။

မြေပြန့်မှာလည်း ပိတောက်တွေ ဝေနေအောင် ပွင့်နေပြီပဲ။ သိပ်လှတာပဲ ပိတောက်ရယ်။

မော်လမြိုင်မြို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပွင့်တဲ့ ပိတောက်တွေကြောင့် တစ်မြို့လုံး ပန်းဝါတွေ ဖုံးလို့။

မြန်မာ အမျိုးသမီးတို့ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ခေါင်းမှာ ပိတောက်တွေ ဝေနေအောင် ပန်နေကြတာ ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုး ဘွားဘွားက အစ ဆံပင်မရှိတဲ့ မီးမီးလေးတွေတောင် နားရွက်လေးမှာ ချိတ်လိုချိတ် ခေါင်းမှာ သားရေပင်

ပတ်လို့ ပိတောက်ခက်လေး ထိုးလို့။

သိပ်လှတဲ့ ပိတောက်မြေ ပါလား။

မြန်မာတွေ မြတ်နိုးတဲ့ ပိတောက်ပန်းတွေ တစ်လောကလုံး ဝေလို့။

မနက်ဘက်မှာ ပိတောက်ကိုင်းတွေ ခုတ်၊ ပန်းတွေဖြုတ်လို့ ဘုရားမှာ လည်းဝေ ခေါင်းတွေ မှာလည်း ဝေလို့။

နေ့လယ်ခင်း တိတ်ဆိတ်မှုကို ကြည့်ရင်းက သူ့ခြေလှမ်းများက ခြံအပြင် ရောက်လာလေသည်။ ထို့နောက် သူတည်းခိုနေသော အိမ်လေးကို သမင် လည်ပြန် ကြည့်လိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံ ရိုက်လိုက်၏။

ခနိမိုး ပျဉ်ကာ ပျဉ်ခင်း အိမ်လေးတစ်လုံး၊ ခြံပတ်လည်မှာ ပိတောက်ပင် တွေ ချည်းသာ ဝင်းဝါလို့။

သူသာ ပန်းချီပစ္စည်း ပါလျှင် စုတ်ချက် တင်မိဦးမည်သာ။ သူကား ဧည့် သည်၊ တောင်ပေါ်သား ဧည့်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်ရက် ရှိပြီ။ မော်လမြိုင်မြို့ ရောက်သည်မှာ သုံးရက်သာ ရှိသေးသည်။ ဘယ်သွားရ မည် မသိ၍ လမ်းရှိရာသွားပြီး ပိတောက်မြင်တိုင်း ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ ကုန်း မြင့်ပေါ်သို့ တက်၍ ပိတောက် မြို့တော်ကို ရိုက်သည်။ ပိတောက်လမ်းကို ရိုက်သည်။

"ပိတောက်ဝေ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို အားလုံးက ပေးတာ နှစ်ဆန်း တစ်ရက် နေ့မှာ မွေးတာ၊ ပိတောက်ကို မွေးတော့ ပိတောက်တွေ ပွင့်နေတာ တစ်မြို့ လုံး ဝါထိန်နေတာပဲ၊ ပိတောက်တို့ နေတဲ့ မော်လမြိုင်မြို့က သိပ်လှတဲ့ မြို့ လေး တစ်မြို့ပဲ၊ ပိတောက်ပင်တွေလည်း ပေါမှပေါပဲ"

ပိတောက်ပင်တွေ ပေါများသော တောင်ပိုင်းဒေသကို လျှောက်ရင်းက ချစ်သူမိန်းကလေး၏ ခြေရာကို ကောက်လျက် သွယ်နွဲ့သော မိန်းကလေး

တိုင်းကို မြင်လျှင် ပိတောက်ဝေများ ဖြစ်လေ မလားဟု စူးစိုက်ရှာဖွေ ကြည့်
ရတာလည်း အမောပါပဲ။ ကောင်မလေးတွေက မျက်စောင်းထိုးကာ
"ရေဘူးကြီး"တဲ့။

အချစ်ရူးကြီး။ မိန်းမမြင်တိုင်း လိုက်ငေးတဲ့ လူရူးကြီးလို့ ထင်ကြအောင်
မင်းလှည့်စား ရက်တယ် ပိတောက်ရယ်...

မနက်ဖြန် သင်္ကြန်ကျတော့မည်။

မနေ့က မိုးလေး တစ်ဖျောက်နှစ်ဖျောက် ဟန်ပြလေး ရွာချကာ
အိုက်စပ်စပ်နှင့် မိုးနံ့လေး ရသဖြင့် ပိတောက်ပွင့်တို့ အကြိုက်ဖြစ်ကာ ဒီနေ့
မှာ အစွမ်းကုန် အလှပြိုင် ကြလေပြီပဲ။

အခုလည်း မိုးလေးအံ့ကာ လေတဟူးဟူးနှင့်မို့ နွေဦးရာသီမှာ ရှားရှားပါး
ပါး မိုးရိပ် အံ့နေတာကို အခွင့်ကောင်း ယူကာ သူ့ခြေလှမ်းများ သွက်လျက်
ရှိနေရာ အခုမှ တဖြည်းဖြည်း လေးလံ လာခဲ့သည်။

ညနေ စောင်းတော့မည်။ မိုးရွာဦးမှာလား၊ လေတွေကလည်း တဟူးဟူးနှ
င့် ပိတောက်ပွင့်တွေ တသဲသဲ တဖွဲဖွဲ ကြွေလွင့်လျက်။

"မြန်လိုက်တာ... ကြွေတာ မြန်လိုက်တာ"

မနက်ကမှ ပွင့်တယ်၊ ညနေကြွေပြီး အပွင့်ကြီးကြီး အရောင်ရင့်ရင့် အား
မာန် အပြည့်နှင့် လှပစွာ ဖူးပွင့် ဝေဆာနေသော ပိတောက် ပွင့်လွှာများကို
လေပြင်းပြင်းနှင့် ခြွေချနေလေပြီ။

"လေနတ်သား ရက်စက်တယ်"

ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံးမှာ ပွင့်ခဲ့တဲ့ ပိတောက်ကိုလည်း ဘယ်သူ ခူးခြွေ
သွားခဲ့တာလဲ။

ငါးနှစ်ရှိပြီ ပိတောက်ရယ်... လာနီးနီးနဲ့ စောင့်မျှော်နေတာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့

လို့ မနေနိုင်လို့ မြေပြန့်ဆင်းပြီး ရှာဖွေတာ ဒီမော်လမြိုင်မြို့ကို ဒုတိယ အကြိမ် ရောက်လာခဲ့ပြီပဲလေ။

သူလာနေလျှင် တည်းနေကျ မြို့ပေါ်မှ သူငယ်ချင်း အိမ်ကိုရှောင်ပြီး တောင်ဝိုင်းရှိ တပည့်လေး တစ်ယောက်အိမ်မှာ တည်းလိုက်၏။ ဒီလိုတည်း တာလည်း ရည်ရွယ်ချက် ရှိလို့သာပင်။

ပန်းကိုမြတ်နိုးသူ၊ လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးသူ၊ သဘာဝကို ချစ်တတ်သူ ပိတောက်နှုတ်ဖျားမှ မကြာခဏ ပြောဖူးသည်ကား...

"ပိတောက်တော့ မြို့ပေါ်မှာ မနေဘူး၊ မြို့စွန့်မှာ နေတယ်၊ မျက်စိရှုပ်လို့ လေ၊ ကိုတို့ခြံကို သဘောကျတယ်၊ ပိတောက် အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ပန်းပင် တွေ စိုက်မယ်၊ ကိုက ဝိုင်းစိုက်ပေးပါနော်"

ပိတောက်ဝေနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူ့နားထဲမှာ အသံသွင်းထား သလိုပင် အားလုံး ပြန်ကြား ယောင်လျက်။

တောင်ဝိုင်းဘက်သို့ ပြန်လာစဉ် အမှတ်မထင် မိုးက တဖျောက်ဖျောက် ရွာချပြီး မည်းမှောင် လာသဖြင့် ထိတ်လန့်သွား၏။ သူ၏ ဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်မရာလေး မိုးစိုပြီး ပျက်စီးသွားမှာစိုး၍ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေး ဝယ်ရန် ဆိုင်ရှာသော်လည်း မတွေ့ပေ။ အိမ်ဟောင်း အိမ်အိုများသာ တွေ့ရသဖြင့် သူ ရှေ့ရောက်နေသည့် အိမ်ထဲသို့ ကပျာကယာ ပြေးဝင်လိုက်၏။

"ဟင်..."

ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ ပိတောက်ပန်းပုံကြီး တလှုပ်လှုပ်နှင့် ရွေ့လျားနေသည်။ ပန်းပုံပေါ်မှာ မျက်လုံးနှင့် နဖူးဆံပင်လေးသာ ပေါ်နေသည့် အစိတ်အပိုင်းလေးက သူ့ကို အံ့အားသင့် သလို ကြည့်လျက်။

သူ ကြက်သေ သေသွားစဉ် ပန်းပုံကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ပြုတ်ကျ

သွားသည်။

"ဟာ... ပိတောက်"

အသက် ထက်ဝက်လောက် ကွာသည့် ပိတောက်ဝေနှင့် ပိတောက်ငယ် တို့သည် ဘာမှ မပတ်သက်ခဲ့ပေ။

သို့ရာတွင် သူ ဆွေမျိုးစပ်၍ စုံစမ်းရဦးမည်။ ပိတောက်ငယ်၏ မိဘနှင့် အစ်မများ...

"ပိတောက်ငယ်က ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းပဲ၊ သူ့မှာ အစ်မနှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ မကြီးသပြေနဲ့ မလေးက ခရေလေ"

"သွားပြီ..." နှုတ်ဖျားမှ လွတ်ခနဲ ညည်းညူလိုက်မိသည်၊ မဖြစ်နိုင်။

သို့ရာတွင် ပိတောက်ဝေက သူ့ကို လှည့်စားပြီး နာမည်ပြောင်း သွားလေသလား၊ တကယ်တော့ သူ့ကို လှည့်စားသည် ဆိုသော်လည်း သူ့တွင် ဘာမှ မရှိ။

သိပ္ပံဘွဲ့ရပြီး ဓာတ်ပုံပညာ ပန်းချီပညာနှင့် အသက်မွေးသူ။ သူ့တွင် ကျယ်ပြန့်သော ပန်းခြံ တစ်ခုသာ ရှိခဲ့သည်။ နောက် ပန်းချီကား ရောင်းရငွေကို စုပြီး လိမ္မော်ခြံ သုံးလေးဧက ဝယ်ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ထိုခြံတွင် ပျားလိမ္မော်များ၊ ပန်းလိမ္မော်များ စိုက်ကာ ပေါလန်ဖြစ်ပြီး အမေအား အေးချမ်းစွာထားနိုင်လေပြီ။

ပိတောက်ဝေ ရှိစဉ်က ပန်းခြံလေးကို သူနှင့် အမေက မခွဲမခွာဘဲ စောင့်ရှောက်ဆဲ။ သူ့မှာ ကြွယ်ဝတာဆိုလို့ ပန်းလေးတွေရယ်၊ အချစ်ရယ်ပဲ ရှိ၏။

အမေနှင့် သူက ချစ်သော ပိတောက်ဝေကို ပြန်လာနှိုးနှိုး စောင့်မျှော်ဆဲမို့ ဒီနှစ်လည်း အမေတူ တစ်ယောက် ခေါ်ထားသဖြင့် စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့

ကာ ရှာပုံတော်ဖွင့် ရပြန်သည်။

"ဆရာ... ဆရာက ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တာလဲ၊ ငယ်နဲ့လား၊ မကြီးနဲ့လား၊ မလေးလား"

"မသိဘူး ပိတောက်ငယ်ပဲ ထင်တာပဲ"

"ဟုတ်တယ်... သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာရှိတာပဲ၊ မကြီးက သထုံမှာ၊ မလေးက မြို့ထဲမှာ ရုံးတက်နေတယ်၊ ညနေမှပြန်လာမယ်"

"ငါပြန်ရောက်တော့ လေးနာရီခွဲ ရှိပြီ၊ ပိတောက်ငယ်က ငါတောင်းတဲ့ ကြပ်ကြပ်အိတ် ပြေးယူ နေတုန်း အိမ်ထဲက အဘွားအို ထွက်လာပြီး ငါ့ကို အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်ဖို့ ဖိတ်တယ်၊ ငါ မဝင်ခဲ့ပါဘူး၊ မိုးက ဖွဲဖွဲလေးပဲလေ၊ သူတို့ ဒီမှာနေတာ ကြာပြီလား"

"အဘွားကတော့ ကြာပြီ၊ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်နှစ်ကမှ ပြောင်းလာတာဆိုတော့ အစိမ်း သက်သက်ပဲ၊ ပိတောက်နဲ့ ကျွန်တော်က ဒုတိယနှစ် အတူတူပဲလေ၊ သူငယ်ချင်းပဲပေါ့"

သက်ပြင်း ခိုးရှိုက်လိုက်သည်။ ခါးလယ်ခန့်ရှိ ဆံပင်တုတ်တုတ် မည်းမည်းလေးကို နှစ်ဖက်ခွဲ စည်းနှောင်ခြင်းသည် ပိတောက်ဝေနှင့် အလွန်တူသည်။

သို့သော်... စောစောကတော့ သနပ်ခါး ပါးကွက် ကြားလေးနှင့် ပိတောက်တွေ ဝေနေအောင် ဆံပင် စည်းထားသည့် နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ပန်ထားသဖြင့် တစ်မျိုး ရယ်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ပိတောက်ခက်တွေကို အိမ်ရှေ့မှာ လမ်းခင်းမလို့ သယ်လာသည်မှာ ကလေးတစ်ဦး၏ အပြုအမူ ဖြစ်သည်။

အနည်းငယ် ကွဲပြားသည်က ပိတောက်ငယ်က နုနုထွားထွားနှင့် အရပ်မြင့် သလိုပင်။ ပိတောက် ဝေကတော့ သေးသွယ်သွယ်နှင့် အနည်းငယ် ပု

နေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမျက်နှာနှင့် နာမည် ဆင်တူသည်။ သူ့အစ်မ တစ်ဦးဦး၏ နာမည်သာ ဖြစ်ရမည်။ နေ့နံမတည့်၍ အမည် ပြောင်းထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ် သွားသော ချစ်သူကို ရှာဖွေနေသည့် စိတ်မှာ လျော့နည်း မသွားခဲ့။

ဘာလိုလိုနဲ့ ငါးနှစ်တောင်ရှိပြီ ပီတောက်ရယ်... ဝေးသွားရင် အေးစက်သွားတဲ့ အချစ်စိတ် မဟုတ်ပါဘူး ပီတောက်ဝေ။

ရင်ထဲ အသည်းထဲ ထိအောင် စူးနစ်စွာ စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲ မပျောက်ကွယ်တဲ့ ချစ်ခြင်းပါပဲ ပီတောက်ဝေ။

နီးတော့ နီးလာပြီလို့ ထင်တာပဲ။ မျှော်လင့်ချက် အလင်းရောင်က တစ်နေ့တခြား မြင့်မား လင်းလက်လာပြီး တွေ့ရန် အချိန်နီးကပ်လာပြီ ထင်ပါသည်။

သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး ပီတောက်ဝေရယ်...

လေပြည်အဝှေ့မှာ တသဲသဲနှင့် ကြွေကျလာတဲ့ ပီတောက် ပွင့်လွှာလေး များကို မော်ကြည့်ရင်းက ရင်ထဲမှာ လွမ်းသလိုလို ဆွေးသလို ပျော်ရွှင်သလို လိုနဲ့။

လေအေးအေးနှင့် ရနံ့မွှေးလေးများက တသဲသဲ တဖွဲဖွဲနှင့် ကြွေဆင်းလာတဲ့ ပွင့်လွှာဝါလေးတွေ စုပေါင်း၍ မိမိကိုယ်ခန္ဓာပေါ်ကို ခြွေချနေသလိုပင်။

ပီတောက်ပွင့်တဲ့ အချိန်မှာမွေးလို့ ပီတောက်ငယ်လေးလို့ ခေါ်ရင်းက ပီတောက်ငယ်လို့ပဲ နာမည်တွင်သွားကာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပီတောက်ပွင့်

တိုင်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိတောက် မင်းသမီးလေး တစ်ပါးလို ပိတောက်ပွင့်များနှင့် ခန္ဓာအိမ် တည်ဆောက် ထားသလို ထင်မှတ်မိသည်။

အခုလည်း မနေ့က မိုးရွာထား၍ အိမ်ပတ်ပတ်လည်မှာ ပိတောက်ပင် အားလုံး အပွင့်တွေ ဝေဖြာ ဝင်းဝါလို့၊ ပြီးတော့ မိုးအေး အုံ့ပျပျ လေညင်း လေး သွဲ့သွဲ့မှာ သင်္ခါရ သဘောအရ ပိတောက် ပွင့်လေးတွေ တဖွဲဖွဲ တသဲသဲ ကြွေလို့။

ခွဲတော့မှာလား ပိတောက်ရယ်... မြေသလင်း ပြောင်ပြောင်မှာ ပွင့်ခက် ကလေးတွေ ခူးခြွေ ချထားလို့ မြေပြင်တစ်ခုလုံး ဝင်းဝါလို့။ လေခြွေတော့ ပန်းပွင့်လွှာတွေ တသဲသဲ ကြွေကျလာတဲ့ အခါမှာ ပိတောက်ပွင့် ကော်ဇော ကြီး ဖြန့်ခင်းထား သလိုပါပဲ။

မိခင် ပင်စည်ကြီးကို ခွဲပြီး သွားတော့မှာလား ပိတောက်ရယ်။ တွေးရင်း က အလိုလို ဝမ်းနည်း လာကာ ပိတောက်ခက်များ ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ ကိုယ်ပေါ်သို့ ပွင့်လွှာတွေ တသဲသဲ ကြွေကျဆဲ။

ပွင့်ကြွေများ တဖွဲဖွဲတသဲသဲနှင့် ပင်အိုကြီးမှ ရွှေဝါပွင့်လွှာ လေးများက သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် တသဲသဲ ခုန်ဆင်း နေသောအခါ ပိတောက်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား သော သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိတောက် ပွင့်များ အောက်မှာပဲ နစ်မြုပ် သွား တော့မှာလား။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် မိခင် သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှာ ပိတောက်ပွင့်တွေ မရှိတော့ ဘူး။

ရက်စက်လိုက်တဲ့ သဘာဝရယ်။ တခြား ပန်းလေးတွေက မခူးမခြွေရင် အပင်မှာ ကြာကြာလေး နေလို့ရတယ်၊ အခုတော့... တစ်နေ့ပဲနေရပြီး ညနေစောင်းတာနဲ့...

အမှောင်ပျိုးစ အချိန်မြဲမြဲတွင်

ပန်းဝါတွေကြွေ အမိမြေမှာ...

အကျည်းတန် ပြန့်ကျဲခဲ့ပြီလေ။

ပိတောက်ဝါအလှ ဘယ်မှာရှာမရတော့...

တစ်နေ့တောင် မခိုင်မြဲတဲ့ အနိစ္စတရားလား။

ရင်ထဲမှ တီးတိုး ရေရွတ်ရင်းက ဝမ်းနည်းစွာ မျက်ရည်ကျမိသည်။
မျက်လုံးပေါ်သို့ ကျလာသည့် ပွင့်လွှာလေးများကို မဖယ်ရှား ရက်တော့။

မျက်ခွံပေါ်မှာ နဖူးမှာ နှုတ်ခမ်းမှာ ပါးမှာ နူးညံ့ပျော့အိ မွှေးပျံ့သော
ပိတောက် ပွင့်လွှာလေး များရဲ့ ခွဲခွာမှု နှုတ်ဆက်အနမ်းကို ဝမ်းနည်း ကြွေ
ကွဲ ခံစားရင်းက...

ရုတ်တရက် မိုးမြေသိမ့်သိမ့် တုန်သွားစေသော ခြေသံတစ်စုံ... မျက်လုံးမ
ဖွင့်ရဲ။ ပိတောက် ပွင့်လွှာ အနမ်းလေး ပျက်ပြယ် သွားမှာစိုးလို့ ခြေသံကို
နားစွင့်ရင်းက ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နှင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

"မနင်းပါနဲ့ ကြေသွားမယ်၊ ကြေကုန်မယ် မနင်းလိုက်ပါနဲ့"

အော်ဟစ်နေရင်းက ရုတ်တရက် ရင်ကို နင်းသွားသည်။ နှလုံးသား
ကြေကွဲလျက်။ သွေးတွေ... သွေးတွေ... ငါ့နှလုံးသားလည်း မွေ့ကြေလို့
ပိတောက်ပွင့်တွေနဲ့ သွေးတွေနဲ့။

"ကြေပြီ ကြေပြီ"

ခြေသံတစ်စုံက တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားလေပြီ။ ပိတောက် ပွင့်ဝါ
ကြားမှာ ကွဲကြေနေတဲ့ နှလုံးသား တစ်စုံနဲ့။

ပိတောက်ပွင့်လွှာ ကြွေကလေးများရဲ့ ငိုညည်းသံများ နှလုံးသားမွေ့ ကြွေ
သံများနှင့် တစ်လောကလုံး ဆူညံနေလျက်။

"အား"

ရုတ်တရက် အလန့်တကြား အိပ်ရာမှ ထလိုက်မိသည်။ ချွေးများ ရွဲနှစ်လျက် အာတွေ့ခြောက် ရင်တွေတုန်လို့။

ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ လရောင်က ပွင့်ဆဲ ပြတင်းပေါက်ကနေ ဇာခန်းဆီးသို့ ဖြတ်ကျော် ဝင်လာလေပြီ။ လေညင်းသဲ့သဲ့ကြား ခိုးဝင်လာသော သန်းခေါင် ကြက်တွန် သံကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ၏။

အိပ်မက်ကြီးရယ်... ကြောက်လိုက်တာ။

ငါ့အသည်းကို နင်းခြေသွားတဲ့ ခြေသံတစ်စုံဟာ ဘယ်သူ့ခြေသံလဲ။ သူ့ဘာလို့ နင်းခြေ သွားတာလဲ။

သူနင်းတာ ပိတောက်ပန်း ကိုပါ။

ပိတောက်ပွင့်က အော်ဟစ်နေတာ သူမှ မသိတာ။ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။

သူ နင်းမှာကို သိလျက်နဲ့ သူ့ခြေသံကို ကြားနေပါလျက် ဖယ်မပေးဘဲနဲ့ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ အနင်းခံတာ နင်းသူအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။

ပိတောက်ငယ် အပြစ်ပါ။

ပိတောက်ငယ် အပြစ်ပါ။

အသည်းကြေတာ နင်းသူ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။

ပိတောက်ငယ် အပြစ် အသည်းကြေတာကို ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လက်ခံလိုက်ပါပြီ။

မငိုပါနဲ့ ပိတောက်ရယ်...

ညနေမှာ ကြွေကျလာတဲ့ ပွင့်လွှာတွေနဲ့ အတူတူ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ပြီးလိုက်စမ်း ပါကွယ်။

သဘာဝကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ညနေခင်းလေးက ခြွေချလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်
လေညင်း ခြွေလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ပြုံးလိုက်ပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားက အံတင်းတင်း ကြိတ်ပြီး နာကျင်မှု ဝေဒနာကို ဖုံးလို့
မဲ့ပြုံးပြုံးရင်းက...

"နာလိုက်တာ..."
